

Un got

(ALDC, II, 370. Un got)

Got i *vas* es reparteixen majoritàriament les àrees del cat., amb predomini del primer. *Got*, com l'oc., deriva probablement del llat. vg. *GÖTTUS (< llat. cl. GUTTUS) 'gerro de coll estret', i *vas*, del llat. VASUM, var. de VAS, VASIS 'recipient, vas, atuell', que també va prendre altres significats ('sepulcre', val. *vaso* 'rusc' ← arag.); sembla que en algunes poblacions del cat. central i nord-occ. *vas* és d'introducció recent ("vas ja és modern; el natural és un got" 54); *vaso* denota per la vocal final influència aragonesa més que mossàrab. *Tassa* (< àr. ṬASSA 'escudella, tassa, cassó'), viu a l'àrea del Matarranya i a l'Alguer, tenia també

en cat. ant. el valor de 'vas, amb peu o sense, per a beure vi, aigua, licors' ("prenia la *taça* de vi per beure", St. Vicent Ferrer) i d'aquí es desvià a 'got'; el mall. va usar el dim. *tassó* per a diferenciar-lo de *tassa* (*got* hi sobreviu com a 'mena de pitxer'). El ross. *veire* prové de l'oc. *veire* (< llat. VITRU), on de 'vidre', per metonímia, va passar a 'got'; ha estat mot d'algun cenacle aristocràtic i també de registre poètic, especialment usat durant la Renaixença, sovint grafiat *beire* per atracció de *beure*.

Got, *vas* i *veire* són mots normatius.

